

контроль – автоматизовані системи управління температурою, вологою та освітленням для забезпечення оптимальних умов мікроклімату у виробничих приміщеннях; моніторинг здоров'я поголів'я птиці – використання датчиків та інших технологій для визначення стану здоров'я птахів, раннього виявлення хвороб та автоматичного впровадження заходів для їхнього лікування; системи відбору яєць – використання автоматизованих систем для збору та сортування яєць без участі людей; використання роботів – роботи можуть використовуватися для виконання різних завдань, таких як вкладання яєць в ящики або роботи з обслуговування птахів; системи моніторингу та управління віддаленим доступом – використання сучасних технологій для моніторингу та управління птахівничим господарством віддалено, що дозволяє вчасно реагувати на події та оптимізувати управління виробництвом.

Висновки і пропозиції. Сучасні технології сприяють покращенню добробуту птиці, зростанню продуктивності праці, зниженню витрат на виробництво продукції птахівництва. Вони також можуть допомагати у зменшенні впливу птахоферм на навколишнє середовище та забезпеченні високих стандартів якості продукції. Модернізація виробництва в птахівництві, є ключовим завданням для підвищення конкурентоспроможності, ефективності та забезпечення дотримання високих стандартів якості продукції. Орієнтація на поглиблення переробки продукції також може значно розширити експортні можливості.

Література

1. Веселов Є. В., Щербакова І. Л., Левченко І. С. Інноваційні технології у тваринництві та ефективність впровадження концепції Smart Farm. *Таврійський науковий вісник*. 2019. № 109. Ч. 2. С. 15–20.
2. Dr. R.N. Sreenivas Gowda. Modern innovations in Poultry Farming. URL: <https://www.srpublication.com/modern-innovations-in-poultry-farming/> (дата звернення: 18.11.2023).

УДК 636. 32/38. 082.23

ЧИХУН О.В. здобувач першого (бакалаврського) рівня вищої освіти спеціальності 204 «Технологія виробництва і переробки продукції тваринництва»
Науковий керівник – **КОРБИЧ Н.М.**, канд. с.-г. наук, доцент
Херсонський державний аграрно-економічний університет,
м. Кропивницький, Україна

ГУСТОТА ВОВНИ ТА ЇЇ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК З ПОКАЗНИКАМИ ПРОДУКТИВНОСТІ БАРАНЦІВ ТАВРІЙСЬКОГО ТИПУ АСКАНІЙСЬКОЇ ТОНКОРУННОЇ ПОРОДИ

Основним завданням розвитку тонкорунного вівчарства України на сучасному етапі є підвищення продуктивності, поліпшення якості вовни та зниження собівартості продукції вівчарства. У вирішенні цього питання, поряд з поліпшенням умов годівлі та утримання поголів'я, великого

значення набуває вдосконалення методів добору та відбору за найважливішими господарсько-корисними ознаками, що визначають м'ясну та вовнову продуктивність [1].

Метою роботи було проведення оцінки показників продуктивності баранців та становлення взаємозв'язку густоти вовни з основними показниками продуктивності з подальшим використанням результатів у селекційно-племінній роботі з породою.

Дослідження проведені за результатами бонітування баранців таврійського типу асканійської тонкорунної породи в умовах Інституту тваринництва степових районів ім. М.Ф. Іванова «Асканія-Нова».

Дослідні групи сформовані у кількості по 10 голів у кожній, загальна кількість склала 30 голів: I дослідна група – густота вовни задовільна (*M*), ($n=10$), II дослідна група – вовна густа (*M+*), ($n=10$), III дослідна група – вовна дуже густа (*MM*), ($n=10$).

Вищі показники живої маси мали баранчики із задовільною густотою вовни (I група), яка склала 77,9 кг, Їх перевага над баранчиками з густою вовною (II група) склала 4,8 кг, що становить 6,2%. Різниця між баранчиками із задовільною та дуже густою вовною склала 6,37 кг, що відповідає 8,2%.

За мінімальними вимогами до породи баранчики класу еліта повинні мати живу масу не меншу за 52 кг, I класу – 48 кг. Порівняння з одержаними результатами показало, що жива маса дослідних баранчиків значно перевищує мінімальні вимоги до породи. Так, різниця коливалася в межах від 19,53 до 25,9 кг, що становить відповідно 37,5 та 49,8% [2].

Вищі показники настригу митої вовни мали баранчики з дуже густою вовною, який в середньому становив 8,53 кг. Перевага над баранчиками I групи склала 1,03 кг, або 12,1%. Різниця між баранчиками III та II групи відповідно становила 0,65 кг, що становить 7,6%. Таким чином, доведено, що чим густіша вовна, тим вищій настриг вовни мають баранчики дослідних груп.

Настриг митої вовни у баранчиків III групи склав 4,65 кг. Даний показник був більшим на 0,74 кг, або 15,9% порівняно з баранчиками з задовільною густотою вовни (I група). Перевага баранчиків з дуже густою вовною над густою (III група над II) склала 0,47 кг, або 10,1%.

За мінімальними вимогами до породи баранчики таврійського типу повинні мати настриг митої вовни не менше 3,2 кг для класу еліта та 2,8 кг для тварин I класу. Порівнюючи мінімальні вимоги з одержаними результатами встановлено, що у баранчиків дослідних груп були значно вищі показники настригу митої вовни, ніж вимагають стандарти до породи. Так, різниця по першій групі склала: клас еліта – 0,71 кг, I клас – 1,11 кг, II група, відповідно, – 0,98 та 1,38 кг, III група – 1,45 та 1,85 кг.

Доведено, що більшу кількість настригу вовни на кг живої маси мають баранчики III дослідної групи (з дуже густою вовною), яка становила

в середньому 120,99 г/кг. Дане відношення було більшим порівняно із баранчиками I групи на 24,48 г/кг, або 20,2%. Перевага баранчиків з дуже густою вовною на д густою (III група над II) склала відповідно 13,18 кг, що відповідає 10,9%. Незначна різниця за коефіцієнтом вовновості відмічена між баранчиками I та II групи, яка склала 11,31 г/кг, або 10,5%.

Густота вовни з живою масою має від'ємну низьку кореляцію за всіма дослідними групами. Значення коефіцієнта кореляції коливалося від $-0,05$ до $-0,37$. Кореляційні зв'язки густоти вовни з показниками вовнової продуктивності визначилися наступним чином: настриг немитої та митої вовни, вихід митого волокна характеризувалися позитивною низькою кореляцією в межах 0,04-0,4.

Література

1. Вівчарство України. Монографія. Київ: Аграрна наука, 2017. 614 с.
2. Інструкція з бонітування овець. К., 2003. 155 с.

УДК 636.084

ШЕВЧУК Олег, здобувач вищої освіти III курсу спеціальності «Технологія виробництва і переробки продукції тваринництва»
Науковий керівник – **ВЕДМЕДЕНКО Олена**, канд. с.-г. наук, доцент
Херсонський державний аграрно-економічний університет
м. Кропивницький, Україна

ОСОБЛИВОСТІ ОРГАНІЗАЦІЇ ГОДІВЛІ ВЕЛИКОЇ РОГАТОЇ ХУДОБИ

Актуальність. Скотарство – одна з основних галузей тваринництва, що обумовлена широким розповсюдженням великої рогатої худоби в різних природно економічних зонах. Від великої рогатої худоби одержують 99% молока і 40% валової продукції яловичини. За чисельністю велика рогата худоба посідає перше місце серед інших видів сільськогосподарських тварин. Скотарство є джерелом одержання органічних добрив [1]. Інтенсивне молочне тваринництво не можливе без створення міцної кормової бази, що забезпечує повноцінну годівлю худоби протягом усього року. Вибір того чи іншого типу годівлі корів переважно обумовлено економічними міркуваннями: ті культури, які в певній природно-господарській зоні дають найбільш високі врожаї, зазвичай і становлять основу раціону корів [2].

Основна частина. Організація годівлі передбачає використання норм, розроблених науковими установами для різних видів і вікових груп тварин [3]. Годівля за типовими раціонами полегшує заготівлю необхідної кількості кормів з урахуванням їх переваг, організацію збалансованої годівлі і удосконалення її повноцінності. Найбільш бажаним типом, що забезпечує повноцінність годівлі, є поєднання напівсоковитого і малокоцентратного або напівсоковитого і напівкоцентратного. Повноцінність годівлі корів при цих поєднаннях типів напряму залежить